

INDUSTRIRÅDET

6. februar 1974.

Almindelige bemærkninger.

Den 22. september 1970 — for 3½ år siden — indførtes en „midlertidig“ prislov. Denne og dens efterfølger har siden begrænset de udgifter bl. a. til løn, som har kunnet indregnes i priserne.

Resultatet heraf har været faldende indtjening til industriens arbejdspladser og for små investeringer til, at industrien har kunnet spille den rolle i samfundsøkonomien, som PP II så klart angiver.

Gode konjunkturer udefra med stor efterspørgsel efter danske varer og lavere råvarepriser i denne periode betød imidlertid, at beskæftigelsen kunne opretholdes trods de dårlige vilkår, danske politikere skabte for industrien.

Til illustration af, hvor dårligt vilkårene fastsættes, kan konstateres, at mere end 90 pct. af de offentlige virksomheder, som Monopoltilsynet har afgivet udtalelser til, helt har tilsidesat Monopoltilsynets synspunkter, og de pågældende offentlige myndigheder har hævet deres priser på trods af Monopoltilsynets pålæg. En sådan udvej står som bekendt ikke åben for private virksomheder.

Med energikrisen i efteråret 1973 fulgte en voldsom stigning i priserne på råvarer og energi. Disse prisstigninger vil ramme alle industrier i den kommende tid, men i særlig grad berøre konkurrenceevnen og dermed beskæftigelsen for de virksomheder, der ikke i den forløbne tid har haft indtjening nok til at modernisere og rationalisere produktionsapparatet.

Den bebudede revision af prisloven blev derfor i princippet hilst velkommen.

Det var imidlertid med overraskelse, at industrien konstaterede, at den nu foreslåede prislov kan stille mange industrielle arbejdspladser ringere indtjeningsmæssigt, end det allerede er tilfældet, og også ringere

end de virksomheder, vi skal konkurrere med i EF og i den øvrige verden.

For industrien er det derfor uforståeligt, at den foreslåede prislovgivning indeholder sådanne bemyndigelser og forpligtelser for Monopoltilsynet, at industriens omkostningsdækning, dens avancer og nettofortjeneste vil kunne og delvis skulle fastlægges administrativt af Monopoltilsynet.

Den hidtidige administration af den til § 7 ordret svarende gældende bestemmelse har holdt berørte industriers nettofortjeneste under eller på 11-13 pct. af den investerede kapital eller egenkapitalen, dvs. lavere end obligationsrenten.

Industrien har, jfr. Monopoltilsynets Meddelelser nr. 2/1972, opponeret kraftigt mod dette for lave niveau i forbindelse med administrationen af såvel monopolloven som den gældende prislov. Men når Monopoltilsynet ligefrem skal have pligt til at gribe ind over for indtjeningen, så snart den overskrider dette niveau, der af lovgivningsmagten erklæres for urimeligt (lovforslagets § 8, stk. 2), får den anførte praksis en sådan udvidelse, at industrien må føle sin og sine arbejdspladser eksistens truet.

Hertil kommer, at erhvervslivet åbenbart fortsat skal regne med ikke at måtte få dækning for sine fulde omkostninger. Allerede i de indledende bemærkninger anføres det — åbenbart som noget uheldigt — at efterspørgselspres har muliggjort fuld dækning af omkostningsstigninger inden for den gældende prislovs rammer. (Side 4, 5. afsnit, sidste punktum.)

Dette følges op af en bemærkning om, at der også på områder, hvor andre konkurrencemidler end priskonkurrence bringes i anvendelse, f. eks. som omkostningskrævende konkurrencemiddel og lignende, kan der være anledning til at benytte prislovens